

Kommissionens Flertal udtalte yderligere i sit Svar følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse: „Vi kunne ikke undlade overfor det høje Ministerium at udtale, at vi maa finde det ganske utilraadeligt, at Staten paa det nuværende Tidspunkt inddrager den væsentligste Del af Tilskuddet til Kommunerne uden samtidig paa andre Omraader at lette disses Byrder. Det maa i denne Forbindelse fremhæves, at de mange og indtrængende Henvendelser fra de kommunale Organisationer ude i Landet og fra Hovedstaden om forøget Støtte fra Statens Side til Løsning af de Kommunerne paa hvilende Opgaver ikke mindst skyldes den Række af sociale Love, der i de senere Aar ere traadte i Kraft, og som have paaført Kommunerne saa betydelige Udgifter, at det bliver stedse vanskeligere for disse at skaffe Dækning gennem de Indtægtskilder, der nu ere tilgængelige for Kommunerne. Vanskelighederne forøges navnlig derved, at Byrderne ikke ere fordelte og ikke kunne fordeles paa Kommunerne i Forhold til deres Evne til at bære dem”. Jeg behøver maaske ikke at minde dette høje Ting om, at der — jeg kan sige — i den sidste Menneskealder har stadig lydt Beklagelser fra Kommunerne over de stedse voksende kommunale Udgifter, og disse Udgifter ere ikke, som mange mene, en Følge af, at der indenfor Kommunalbestyrelserne raader en større Flothed, end ønskelig vilde være, men Udgifterne ere væsentligt til Fyldstgørelse af Foranstaltninger, Lovgivningsmagten har paalagt Kommunerne at betale, f. Eks. Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse, til Fattigvæsen, til Skolevæsen. Det er Udgifter, som Kommunalbestyrelserne kun i ringe Grad have nogen Indflydelse paa, idet Lovregler bestemme deres Størrelse. Og desuden er der Udgifter til rene Statsformaal. Jeg skal nævne Rets- og Politivæsenet, de saakaldte Delinkventomkostninger. De ere ubegribeligvis i sin Tid blevne paa lagte Kommunerne, og disse maa vedvarende bære dem. — Nu er det jo ganske vist saaledes, at Staten for Øjeblikket er i en meget vanskelig finansiell Situation, men dersom man tror, at Forholdene ere bedre ude i Kommunerne, tager man højlig fejll. Der er i disse Dage omdelt i Tinget en Liste over de kommunale Skattebyrder Landet over. Det høje Tings Medlemmer ville deraf se, i hvilken Grad Ligningsprocenten er stegen. I Købstæderne er der nu omtrent en Gennemsnitsprocent af 10. Jeg skal oplæse Navnene paa de Købstæder, som allerede have naaet en Ligningsprocent af over 10. Allinge-

Sandvig med 14,27, Middelfart med 10,6, Hjørring med 13,2, Nykøbing Mors med 11,4, Nibe med 10,8, Nørre Sundby med 10,2, Skive med 12,3, Hobro med 10,3, Aarhus med 10,5, Horsens med 10,3, Silkeborg med 11,9, Holstebro med 12,7, Esbjerg med 10,5. Det var Købstadkommunerne, af hvilke jeg har pillet de højtbeskattede ud, men der er ogsaa Landkommuner, der ere komne ganske artigt med. Det er især ovre i Vestjylland. Jeg skal nævne nogle af dem. Ikast har en Ligningsprocent af 11,2, Rind 11,5, Skarvild 12, Snebjerg-Tjørring 10, Avlum-Hodsager 10, Næs 12, Nørre Omme 16,5. Jeg er tilfældig bleven oplyst om, hvorledes Kommunerens Byrder vokse, af et Kommuneregnskab for en jydsk Kommune, nemlig Dronninglund i Vendsyssel, der, som Tinget ved, er en af vore største Landkommuner. Der ere Udgifterne i det sidste Regnskabsaar mod Regnskabsaaret forud voksede: til Skolevæsenet med 3,505 Kr., til Alderdomsunderstøttelse med 1,112 Kr. og til Fattigvæsenet med 2,397 Kr., altsaa i Løbet af et Aar en Stigning til et Beløb af ialt 7,014 Kr. alene paa disse tre Udgiftsposter, paa hvilke Kommunalbestyrelsen, som jeg før ytrede, kun har ringe Indflydelse. Under de foreliggende Forhold er det ikke noget Under, at de mere velhavende Skatteydere efterhaanden flygte fra de haardt tyngede Kommuner og søge sig et Skattely i Nærheden af Hovedstaden, hvor de ikke alene have de lave Skatteprocenter, men ogsaa have en let Adgang til at nyde en Hovedstads forskellige Behageligheder. Men Forholdene blive jo derved endnu værre for de Skatteydere, der sidde hjemme og ikke kunne flygte, og som i endnu højere Grad maa blive skattebetyngede, end hvis de mere velhavende vare blevne i vedkommende Kommune.

Under disse Forhold er det meget beklageligt, at den saakaldte Sparekommission har kunnet fremsætte et Forslag om at stryge en væsentlig Del af Tilskuddet til Kommunerne. Naar man har kaldt denne Kommission for Sparekommissionen, er denne Betegnelse egentlig ikke korrekt, thi, for at holde mig til det foreliggende Tilfælde, hvis Regering og Rigsdag følge Kommissionen, saa ville de 1,200,000 Kr. jo ikke kunne spares, de blive bare flyttede over paa andre Skuldre. Det er ikke, som hvis man f. Eks. nægter en Mand et Rejsestipendium; nægter man ham det, kan den vedkommende ikke rejse, saa bliver han hjemme. Eller hvis man nægter et Tilskud til en Skole; kan Skolen ikke skaffe sig Indtægterne paa